

Tornar al passat, vint anys després

Lucas Hnath posa en dubte el sentit del matrimoni al Teatre Romea

Foto: David Ruano

Hi ha una sargantana arran de la porta del jardí de casa. L'he vista per la llum que deixem encesa a la nit. Està quieta, segur que si hi apropés un dit, fugiria com un llamp. Entro gairebé ignorant-la, però per curiositat n'acabaré buscant informació: "La pèrdua de la cua de les sargantanes és un mecanisme que incrementa la seva supervivència davant dels depredadors". Diuen que la cua morta es pot arribar a moure mitja hora, i és així com l'animal, amb el cos viu en una altra banda, despit a l'enemic.

Pocs dies després soc al Teatre Romea. L'obra d'avui posa sobre l'escenari una d'aquelles idees que tots hem pensat alguna vegada però que mai hem fet: deixar el marit, els fills, allò que ets ara, i començar una nova vida ves a saber on. Però el punt de partida de *Casa de nines, 20 anys després* (<https://www.tresc.cat/f/70766/casa-de-nines-20-anys-despres-festival-grec/>) -la continuació que el dramaturg Lucas Hnath ha escrit de l'obra d'Henrik Ibsen, i que ens arriba dirigida per Sílvia Munt en el marc del festival Grec- és el retorn, dues dècades després, de la Nora (Emma Vilarasau) al lloc que va abandonar -o del qual va fugir.

Obrir la porta que en el seu dia vas decidir tancar acostuma a fer certa por. No saps què passarà. Com reaccionaran, com reaccionaràs. La Nora, ara una escriptora feminista que defensa que l'amor no té res a veure amb el matrimoni, es troba cara a cara amb el marit, en Torvald (Ramon Madaula). "A qui estimaves? Aquella no era jo. La que soc en veritat no t'agradaria gens". Ens enamorem d'una idea feta a mida? Mirem bocins de l'altra persona per por que tota sencera no sigui com voldríem que fos? Ens instal·lem, pels segles dels segles amén, en un amor postís, només perquè un dia vam jurar ser fidels a l'eternitat? Som capaços de reconèixer que la persona que tenim al costat ja no és la que estimàvem? Ella gira el pany del passat mentre se li cargola alguna cosa veu endins: "Sentia que m'ofegava, que allò era per tota l'eternitat, que no tindria la

possibilitat de cap altra cosa mai més. Vam passar de ser dues persones a ser-ne una" .

Però de realitat no n'hi ha només una, sinó quatre. I quan empatitzes amb tot el que ella explica, parla el marit: "Vas creuar aquesta porta i em vas deixar i vas deixar els nens". I apareix la filla, que li diu que es casarà, perquè és el que més desitja del món. I la dida, que és qui va fer de mare. I tots posen les grapes a una aigua enfangada: al que va ser, al que hauria d'haver sigut, al que hauria passat si, al que va passar per. I mentre cadascú, des del seu angle del dolor, treu allò que ha callat durant anys, penso fins a quin punt quan tanquem portes les tanquem de veritat. Potser sí que som en un altre lloc, en un altre temps, en una altra vida, però quantes engrunes de nosaltres queden atrapades al lloc d'on intentàvem marxar?

"Un cop estigui en un lloc segur, la cua tornarà a sortir. El procés durarà mesos. La cua regenerada no serà mai igual a l'anterior." (Però la resta del cos, sí).

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Ej6QfvxSeEM>

Casa de nines, 20 anys després (<https://www.tresc.cat/f/70766/casa-de-nines-20-anys-despres-festival-grec/>)

Autor: Lucas Hnath, a partir del clàssic de Henrik Ibsen.

Traducció: Helena Tornero.

Direcció: Silvia Munt.

Interpretació: Emma Vilarasau, Ramon Madaula, Isabel Rocatti i Júlia Truyol.

Durada: 1 hora i 35 minuts.

Fins al 4 d'agost.

És una coproducció del Festival Grec (<https://www.tresc.cat/f/70766/casa-de-nines-20-anys-despres-festival-grec/>) i del Teatre Romea.

Foto: David Ruano

Foto: David Ruano

Foto: David Ruano

Foto: David Ruano

Foto: David Ruano

Foto: David Ruano